

Dòng Sông Trôi Thê Lương

Tôi tỉa cây hàng xóm, nó ngã sang vườn tôi, tôi gọi khẽ: "buồn ơi", không thấy ai hàng xóm!

Ôi lời tôi gọi muộn! Bà hàng xóm đi rồi...đi về cuối góc trời? Hay về trời thăm thăm?

Đường đi đường muôn dặm! Ba tấc đất cũng xa! Huống chi là, chi là tro than trong bình sứ?

Bà đi rồi, thật chứ? Ba năm không thấy người...chỉ thấy hoa vẫn cười...đôi khi mưa như khóc!

Bà hàng xóm, mái tóc như những sợi bạch kim, tôi từng ước hóa chim tôi tha từng sợi...nhớ!

Tại vì bà, chớ bộ! Ai biểu đẹp quá đi...Nếu gặp thuở Xuân Thì, nhiều bài thơ đẹp lắm!

*

Chiều nay...Chiều thăm thăm. Trăng mười bảy chưa lên. Trăng lên ai bắt đèn tuổi của ai mười bảy?

Tôi không muốn bẻ gãy những nhánh cây xum xuê...Tôi muốn thấy ai về ngõ vàng hoa thắm thiết!

Ôi lòng tôi ai biết...nhớ gì hơn Quê Hương? Chỉ đó mới Thiên Đường, tôi từng nói như thế...

Với hàng xóm, bà Mỹ, tôi nói như năn nỉ: mai mốt tôi mời bà...bước chân ngà ghé qua!

Bước chân ngà có mỗi...thì bờ suối mình dừng, tôi đi kiếm hoa rừng tặng cho người đáng tặng...

Tôi cũng sẽ hái nắng cho người ấy tô môi! Mà Trời ơi Trời ơi...chắc người ta đã chết!

Không lẽ thơ chấm hết ngay sau câu kêu Trời? Những nhánh cây rụng ròi, sao tôi tàn nhẫn vậy?

Buổi chiều như nước chảy...dòng sông trôi thê lương! ()*

Trần Vấn Lệ

(*) năm chữ này của Thế Viên!